

Bu yazı birkaç bölümden oluşacak. Kimi yerlerde minik anılar, kimi yerlerde edebiyatın iç ve dış sorunları olacak. Ancak, kesinlikle yaşanmış olan ne varsa o olacak. Hayat kadar gerçek ve sade. Süslü püslü cümleler göremeyeceksiniz, eğer okuma zamanınız olursa. Önceleri biraz uzaklara ve edebiyatla sanki doğrudan ilişkisi olmayan bir zaman dilimine gider gibi bir minik yolculuğumuz olacak. Ama अगर gerçek yolculuğumuz, hayatın içine, taam da iç organlarına olacak ömrümüzün.

Yıl 1989. Denizli'de SHP seçim hazırlığında. Partinin "Tanıtım ve Propaganda" komisyonu Çamlık mesire alanında piknik arası çalışıyor. Beyin fırtınasıyla slogan bulma çabasında. Komisyon da üç kişiden oluşuyor. Mimar Süleyman Boz, kereste Kemal (Kemal Gürcan) ve ben. Aklıma Che'nin Ekonomi Bakanırken kaleme aldığı "Yeni İnsan Teorisi" adlı incecik bir kitabı geliyor. "Biz ne için çalışıyoruz, kimin için bu mücadele yıllardır süren?" Diye bir soru atıyorum ortaya. Elbette "insan" için. Her şey o güzelim "insan" için değil mi? Sonuçta hemen buluşuyoruz arkadaşlarla. Ardından sloganı öneriyorum: "ÖNCE YENİ İNSAN"...

Ama biraz uzun geliyor arkadaşlara. Tartışıyoruz, kesip biçiyoruz cümleyi. Kelimeleri oradan oraya taşıyoruz. Sonuçta "ÖNCE İNSAN" dünyaya geliyor. Başka sloganlar da üretiyoruz. 8-10 kadarını bir listeye yazıp, o zamanlar partinin genel Sekreteri Denizli Milletvekili Adnan Keskin'in kardeşi Mazlum Keskin'e, ağabeyine iletmek üzere veriyoruz.

Aradan 1-2 hafta geçiyor. Bir sabah yollarda Deniz Baykal'ın posterlerinin altında üstünde kocaman "ÖNCE İNSAN" sloganını okuyoruz. Bizler şaşkın şaşkın sokaklarda bizim slogana bakarken, hem Denizli yerel seçimlerini hem de ülkenin pek çok yerindeki seçimleri açık farkla kazanıyor parti.

Aradan bir yıl kadar bir zaman dilimi geçti geçmedi. Seçimler sonrası Denizli Belediye Başkanlığına seçilen ve kendisinden çok şey öğrendiğim Ali Marım'dan aldığım çağrı üzerine Bankacılık mesleğinden istifa ediyor, bir hafta sonra hayatıma yön verecek kamu görevime, Belediyeciliğe başlıyorum.

Denizli, o dönemde hayatında ilk kez Opera Baleyle, Sevda Cenap And Müzik Vakfı'yla birlikte düzenlediğimiz konserlerin ardından dünyanın en önemli caz müzisyenleri sayesinde caz müziğiyle tanışma fırsatını buluyor kent. Sokaklarda caz müzisyenleri cirit atıyor, halka çok sesli müziği, operayı sevdirmek adına sahnelenen "Öylesine Bir Dinleti" ilk kez sahneleniyor.

Dünyanın dört bir yanından gelen ressamlar, yontucular, eserlerini sokaklarda, alanlarda üretiyor ve sergiliyorlar.

1990'dan bu yana, dile kolay 21 yıl geçmiş. Bir kamu görevlisi olarak Belediyeciliğin Kültür Sanat, Basın ve Halkla İlişkiler, şu sıralar ise Kent Meclisi Müdürlüklerinde bulundum. Görevim gereği pek çok Kültür-Sanat etkinliğini ve organize ettim ekibimle birlikte. Yabancı ve yerli birbirinden değerli sanatçıyla elele çalışma onuruna sahip oldum. Bazen de keşke kitaplarında, plaklarında, hayallerimizde, umutlarımızda, oyunlarında kalsaydı da bu kadar yakından tanımasaydım dediğim pek çok sanatçıyı yakından tanıma fırsatım oldu.

Uluslar arası Caz Festivali, Uluslar arası Amatör Tiyatrolar festivali, Uluslar arası Plastik Sanatlar Kolonisi, 21 Mart Dünya Şiir Günü Uluslar arası Şiir Buluşması, 14 Şubat Dünya Öykü Günü, Mermer Heykel Sempozyumu, Kültür Kurultayı, Sinemacı Çocuk Projesi, Uluslar arası İşçi Filmleri Festivali gibi aklıma ilk gelen Sanatlar etkinliklerin projelendirilmesinde ve gerçekleştirilmesinde terim var.

Bu üretim içinde yıllarca sanatçıları tanıdım... İnsan tanıdım... Hayatı tanıdım... En yakın olduğunu zannettiğim arkadaşlarımdan "Ben"ciliklerinin diz boyu nehrinden geçtim, onların azgın sularından, köpüren zamanın aynasından, yalancılıklardan ve ikiyüzlülüklerden geçtim. Geriye bir avuç merhaba demekten onur duyduğum "insan" kaldı. Tüm bu farklı sanatsal üretim dallardaki etkinliklerin bana öğrettiği bir şey var ki, yaşam biçimimin ve ömrümün şekillendirilmesinde yol gösterici olmuştur onlar.